మారిన స్నేహం

రామారావు, రంగారావు ఒక యింటిప్రక్కనే చాలాకాలం నుంచి వుంటూ, ఒకే కాలేజీలో చదువుకుంటూండడంవల్ల చాలా దగ్గరిస్నేహితులయ్యారు. ఇద్దరి మనస్తత్వాలు అన్ని విధాల ఏకీభవించాయి.

“మన యింట్లో అద్దెకు ఎవరో కొత్తవిగ్రహం వచ్చిందోయి” అన్నాడు రామారావు.

“ఐతే మనకేమైనా ఉపయోగిస్తాడా” అన్నాడు రంగారావు ఏదో అంతరార్థంతో.

“మరి నేను నీతో చెబుతున్నదెందుకు. ఉపయోగిస్తాడనేగా. మనిషి చాలా నెమ్మదిగా మర్యాదగా మాట్లాడుతాడు. ఇన్‌కంటాక్సు డిపార్టుమెంటులో పనిట నూటఅరవయి రూపాయ లిస్తారుట. స్నేహంచేస్తే ఊరికే పోదు” అన్నాడు రామారావు.

“పద యింక ఆలస్యమెందుకు పలకరిద్దాము” అన్నాడు రంగారావు. ఇద్దరూ కలిసి వాళ్ళయింటికి వెళ్ళారు.

“నమస్కారం వెంకటశాస్త్రిగారూ” అని రామారావు యింట్లో అడుగుపెట్టాడు. రంగారావు అతన్ని అనుసరించాడు.

“ఇతను నా స్నేహితుడు రంగారావు. ఈ ప్రక్కనే ఉంటున్నాడు అని రామారావు రంగారావును పరిచయం

చేశాడు శాస్త్రికి. "నమస్కారమండి" అని వెంకటశాస్త్రి వినయంతో స్వాగతమిచ్చి కూర్చోమన్నాడు. పక్కనున్న సిగరెట్టు పెట్టె తీసి యిద్దరికీ చెరొక సిగరెట్టు యిచ్చాడు ప్రసంగం కదిలింది ఇన్‌కంటాక్సు డిపార్టుమెంటు విషయాలు, కాలేజీ వ్యవహారాలు, అందులో చదివే ఆడపిల్లల సంగతులు, యింటి పక్కనుంటున్న వాళ్ళ భోగట్టాలు, రైలువేగంలో దొర్లి పోయాయి.

"సాయంత్రమయింది కాస్త అలా షికారు పోదాం లెండి" అన్నాడు రంగారావు వెంకటశాస్త్రివైపు తిరిగి.

సరే అని వెంకటశాస్త్రి యింట్లోకి వెళ్ళాడు ముఖం కడుగుకుని దుస్తులు మార్చుకుందామని.

"ఏరా! యీయన భార్యాసమేతంగా ఉంటున్నాడా ఏమిటి?" అన్నాడు రంగారావు ఏదో ఆలోచిస్తూ.

"అవుననుకో ఆ విషయం మనకి అడ్డురాదు ఒకసారి మన పద్ధతులు నేర్పితేసరి. యింక మన వెంటే తిరుగుతాడు" అన్నాడు రామారావు ఠీవిగా.

వెంకటశాస్త్రి బట్టలు మార్చుకుని బయటకు రాగానే షికారుకు బయలుదేరారు ముగ్గురు. సగందారిలోకి వెళ్ళాక రంగారావు అన్నాడు "కాస్త కాఫీ పుచ్చుకుపోదాం" అని. హోటల్లోజేరి ముగ్గురూ సుష్టుగా తిన్నారు సెర్వరు బిల్లు తెచ్చి యిచ్చాడు అయిదు రూపాయిలయింది.

రంగారావు బిల్లు తీసుకుని, జేబులు తడిమి తెల్లముఖం వేశాడు. అరరే పర్సు మర్చిపోయానే అన్నాడు. రామారావు జేబులు తడిమి నా దగ్గర ఒక్క రూపాయిమాత్రమే వుంది అన్నాడు. ఆ పరిస్థితుల్లో యింక ఊరుకుంటే స్నేహమర్యాదలకు లోపమని జేబులోవున్న అయిదురూపాయిలు తీసి బిల్లు చెల్లించాడు; వెంకటశాస్త్రి.

"పొరపాటయింది శాస్త్రిగారు ఏమీఅనుకోరనుకుంటా" అన్నాడు రంగారావు.

"నేను యింటికి వెళ్ళాక డబ్బు మీకు యిచ్చేస్తాలెండి" అన్నాడు రామారావు. అతను ఊహించినట్లుగానే వెంకట శాస్త్రి సమాధానం యిచ్చాడు. "ఆ ఎంతమాటన్నారు. హోటల్లోకి నల్గురు స్నేహితులు వెళ్ళినపుడు ఎవరు చెల్లిస్తే నేమి బిల్లు ?" అని సర్దుకున్నాడు వెంకటశాస్త్రి చేతిలోవున్న అయిదు రూపాయిలు ఖర్చయిపోయాయే ! అనుకుంటూ.

* * * *

క్రమంగా వారు ముగ్గురు కలిసిమెలిసి తిరగసాగారు. వెంకటశాస్త్రినుంచి ఏదైనా ఒక లాభంపొంది, అతనికి బాధ కలిగించనిదే రామారావు, రంగారావు ఒక దినమైనా గడిపే వారు కారు. రాత్రిళ్ళు శాస్త్రి పడుకున్నాక "ఏమోయి వెంకటశాస్త్రీ" అని పిలిచేవారు. బయటకు రాకపోతే 'ఎల్లాగైనా గృహస్థు. ముసలా బ్రహ్మచారి కనుకనా, అర్థరాత్రి

అపరాత్రి బయటకు రావడానికి' అనేవారు. అతను బయటికి వస్తే "అప్పుడే నిద్ర ఏమిటయ్యా" అని హేళనచేసేవారు.

ఒకరోజు రామారావు అన్నాడు రంగారావుతో "వెంకట శాస్త్రి చాలా డబ్బున్నవాడు !"

"ఎవరన్నారు ?"

"అతన్ని ఎరుగున్న వాళ్ళవ్వూరువా డొకడు చెప్పాడు."

"అయితే డబ్బు ఖర్చుపెట్టడానికి అలా ఏడుస్తా డెందుకూ"

"వెధవ యింకా డబ్బు పోగుచేయాలని ఆశే! ఈ ప్రపంచంలో ధనికులకు స్థానంలేదు. ధనికులను సామాన్య మానవులుగా చెయ్యాలంటే, వాళ్ళని బలవంతంగా హోటళ్ళకు, సినీమాలకు తీసుకువెళ్ళి డబ్బు ఖర్చుచేయించాలి. ఈ సూత్రం అమలుజరిగితేకాని ప్రజాస్వామ్యం పూర్తిగా అమలులోకి రాదు" అన్నాడు రామారావు ఆర్థికశాస్త్రము బాగా మర్దించినవాడిలా.

రామారావుకు యీ సూత్రం మొదట నేర్పినవాడు రంగారావే. వీళ్ళిద్దరూ కాలేజీలో చేరాక వాళ్ళ ఖర్చులకు తలిదండ్రులిచ్చే డబ్బు చాలేదికాదు. వాళ్ళవి మధ్యతరగతి కుటుంబాలు. ఎంత డబ్బని యివ్వగలరు తలితండ్రులు ? అందుచేత కనిపించిన స్నేహితులను చేరి వాళ్ళని బలవంతంగా సినీమాలకు హోటళ్ళకు తీసుకువెళ్ళి 'మొట్టో' అంటున్నా వాళ్ళచేత డబ్బు ఖర్చుచేయించి ఆనందించేవారు. డబ్బు ఖర్చుపెట్టినవాడు లోపల

బాధపడుతూంటే వాళ్ళు బాగా నవ్వి కేరింతాలు కొట్టేవారు. ఇది చూసి కొంతమంది స్నేహితులు వాళ్ళని తప్పించుకు తిరిగేవారు.

"అయితే అంత డబ్బుగలవాడైతే, శాస్త్రిని ఉట్టి కాఫీఖర్చులతో వదిలివేయడం బాగులేదోయి" అన్నాడు రంగారావు.

"అందుకే యీవేళ అతనివద్దనుంచి జరూరుపని ఉందని ఒక పదిహేను రూపాయిలు బదులు అని చెప్పి పుచ్చుకున్నాను" అన్నాడు రామారావు కొంటెగా.

"ఉహూ! నాకన్న ఒక అడుగు ముందేవేస్తున్నావే" అని నవ్వాడు రంగారావు,

రెండు నెలలు గడిచినా వెంకటశాస్త్రికి పదిహేను రూపాయిలు తిరిగి యివ్వలేదు రామారావు. కాని, రోజూ ముగ్గురు కలిసి తిరుగుతూనే వున్నారు. ఒకరోజు చాలా అవసరంవచ్చి రామారావుని ఆ పదిహేను రూపాయిలు తిరిగి యిమ్మన్నాడు శాస్త్రి

"ఏ పదిహేను రూపాయిలు ?"

"మర్చిపోయావా ?...మర్చిపోతే అడగనులే" అన్నాడు శాస్త్రి కటువుగా.

"పదిహేను రూపాయిలు పుచ్చుకొంటే మర్చిపోతాడా రామారావు ? నువ్వు అసలు యివ్వలేదేమో ! యిచ్చినా,

అంత డబ్బున్నవాడవు ఒక్క పదిహేను రూపాయిలకు కక్కుర్తి పడతావనుకోలేదు" అన్నాడు రంగారావు వ్యంగ్యంగా.

శాస్త్రి ఆ రూపాయిలకు తిలోదకాలు వదిలేశాడు.

* * * *

రంగారావు అన్నాడు "యీవేళ శాస్త్రిచేత అధమం ఒక పాతిక రూపాయిలు ఖర్చు చేయించాలోయి" దానికి రామారావు తాళంవేశాడు. పద అంటే పద అని వెళ్ళారు యిద్దరు.

వెంకటశాస్త్రివద్ద యింకా ముగ్గురు స్నేహితులున్నారు. శాస్త్రి అందరినీ ఒకరి కొకరికి పరిచయం చేశాడు. ఆ కొత్త వాళ్ళల్లో సూరిబాబు చాలా చలాకీగా కనిపించాడు. మాట్లాడిన మరుక్షణంనుంచి రామారావును, రంగారావును అతిచనువుగా హాస్యాలాడసాగాడు. సూరిబాబు తమ పద్ధతిలో త్వరలో చేరగలడని ఆశించారు రామారావు, రంగారావు. "వెంకటశాస్త్రిని బయటకు రమ్మను ఈసారి యింకా ముగ్గురున్నారుగా మన మనుకున్నపని యిట్టే జరుగుతుంది" అని గుసగుసలాడాడు రంగారావు రామారావు చెవిలో. "పదండి బయటికి పోదాం షికారుకు" అన్నాడు రామారావు. ఆరుగురు బయటికి నడిచారు.

దారిలో ఒక పెద్దమనిషి రామారావునిపిలిచి, "ఏమోయి రామారావు యీ పాతిక రూపాయిలు నేను మీ నాన్నగారికి

యివ్వాలి. ఈ మధ్య ఆయన్ని కలుసుకోలేక పోతున్నాను నే నిచ్చానని చెప్పు అంటూ సొమ్ము చేతిలో పెట్టాడు.

అనుకున్న పన్నుగడ ప్రకారం, రంగారావు అన్నాడు. 'హోటల్లో కాస్త కాఫీ తాగుదాం' అని. ఆరుగురు హోటలు వైపు వెళ్ళారు. హోటల్లో ఎవరికి కావలసింది వారు తిన్నారు. కాఫీ తాగగానే వికారంగావుందని శాస్త్రి డోకుకుంటూ బయటికి నడిచాడు. కిళ్ళీలుకొని తెస్తానని సూరిబాబు గబగబ బయటికి నడిచాడు. చేతులు కడుక్కుంటామని సూరిబాబు ప్రక్కన వున్న మిగిలిన యిద్దరు, కొళాయిదగ్గరకువెళ్ళి అక్కడనుంచి ముభావంగా బయటికి నడిచారు.

సెర్వరు బిల్లు తెచ్చిచ్చాడు పన్నెండు రూపాయిలయింది. రామారావు, రంగారావు ఒకరిముఖం ఒకరు చూసుకున్నారు. బల్లమీదఉన్న బిల్లు యిద్దరూ ముట్టుకోలేదు. సూరిబాబుకాని, శాస్త్రికాని వస్తే వాళ్ళకు అంటకడదామనుకున్నారు ఆ బిల్లుని. కాని ఎవరూ తిరిగి లోపలికి రాలేదు. ఇంక బాగుండదని రామారావు చెల్లించాడు ఆ పెద్దమనిషి యిచ్చిన పాతిక రూపాయిలులోంచి.

డబ్బు చెల్లించాక రామారావు బాధపడసాగాడు కథ అడ్డం తిరిగిందేమా అని. అది ఎవరో పెద్దమనిషి తండ్రికిచ్చిన సొమ్ము. ఆయన తండ్రికి చెబితే డబ్బు యిచ్చేసినట్లు తాను యింటికి వెళ్ళేలోపు! ఎట్లా భర్తీచేయాలి 'యీ పన్నెండు రూపాయిలు' అని లోపల కొంచెం తికమకపడ్డాడు. వాళ్ళంతా

తెగతిని తనచేత డబ్బు ఖర్చుచేయించారని రోషంవచ్చింది. ఇంతకు రెట్టింపు వాళ్ళచేత యీవేళ ఎలాగైనా ఖర్చుచేయించి ప్రతీకారం చేయాలని తలచాడు. రంగారావుతో చెప్పాడు తన ఉద్దేశ్యం 'తప్పకుండా సరే' అన్నాడు రంగారావు.

హోటలుబయట సూరిబాబు, శాస్త్రి, తక్కిన యిద్దరు స్నేహితులు నుంచున్నారు మాట్లాడుకుంటూ వీరిద్దరికోసం నిరీక్షిస్తున్నట్లు. లోపలిబాధ పైకి వ్యక్తపరచకుండా వాళ్ళతో జాగ్రత్తగా కలిసిపోయి మాట్లాడాడు రామారావు.

రంగారావు అన్నాడు 'ఈవేళ చాలా ఖులాసాగావుంది. ఏదైనా సినీమాకు పోదాము' అని. అల్లాగే అంటే అల్లాగే అన్నారు అంతా.

'పెళ్ళిచేసి చూడు' సినీమాకి బయలుదేరారు. అది మొదటిరోజేమో, జనం కిటకిట లాడుతున్నారు. సినీమా హాలు ముందు నుంచున్నారు. ఎవరిమటుకు వాళ్ళు టిక్కెట్లు కొంటా రన్నట్లు.

"రంగారావుగారూ! సినీమాకి వెడదాం అన్నారు. టిక్కెట్లు కొనండి" అన్నాడు సూరిబాబు.

రంగారావుకు ఏం చేయాలో తోచలేదు. టిక్కెట్లఖర్చు తన నెత్తినపడేటట్లుంది.

"శాస్త్రి డబ్బున్నవాడయ్యా! ఆమాత్రం ఖర్చుపెట్ట డనా మీ ఉద్దేశ్యం" అన్నాడు మామూలుపద్ధతిలో రంగా రావు, తనమీద పడబోయే బాధ్యత అతనిపై నెట్టుతూ.

"ఆ సంగతి వేరే చెప్పాలా" అన్నాడు రామారావు.

"సినిమాకి వెడదామని నాకేం తెలుసు. లేకపోతే తెచ్చే వాడినే సొమ్ము" అన్నాడు శాస్త్రి.

"పోనీలెండి! మీరు కొనండి ఇంక రంగారావుగారూ" అన్నాడు సూరిబాబు వెటకారంగా, అతని మాటల అర్థం తెలిసినట్లు.

టిక్కెట్లు అమ్మే కిటికీదాకా వెళ్ళి తిరిగి చక్కావచ్చి "రూపాయిబేడ టిక్కెట్లు పూర్తి అయిపోయాయట. తొమ్మిది అణాల క్లాసుకు వెడితే బాగుండదు. పోనీ రేపు వెడదాంలెండి సినిమాకు" అన్నాడు రంగారావు.

సూరిబాబు పకపకానవ్వినా ఇద్దరూ అందుకున్నారు. "పోనీ రెండురూపాయిల సోఫాటిక్కట్లు కొంటేసరి. అనుకున్న తర్వాత సినిమాకు వెళ్ళకపోవడం అట్టే బాగులేదు".

"అదీ నిజమే రంగారావుగారూ! ఆ సోఫా టిక్కట్లు కొనండి" అన్నాడు సూరిబాబు.

"నా దగ్గర అంత డబ్బులేదు" అన్నాడు రంగారావు. తనదగ్గర డబ్బున్నా అంత ఖర్చుచెయ్యడం యిష్టంలేక.

సూరిబాబు అందరినీ అడిగాడు ఎవరిదగ్గరా డబ్బు లేదన్నారు. కాని రామారావు దగ్గిర ఇంకా పదమూడు రూపాయిలున్నాయి. ఆ సంగతి అందరికీ తెలుసు. "ఏమయ్యా! డబ్బు దాచిపెట్టుకుని అలా ముంగిలా కూర్చుంటావెందుకూ? టిక్కట్లు కొనవయ్యా" అన్నాడు సూరిబాబు వేళాకోళంచేస్తూ.

'ఈ డబ్బు నాదికాదు' అన్నాడు రామారావు నసుగుతూ.

'నీదికాదు కనుకనే ఖర్చుపెట్టు నీదయితే ఎవరు అడుగుతారేమిటి ?' అన్నాడు సూరిబాబు పెంకిగా ఇంకా వెటకారమాడుతూ.

'ఇది మా నాన్న కిచ్చెయ్యాలి' అన్నాడు రామారావు.

'అసలు ఖర్చుపెట్టాలని లేదందురూ' అన్నాడు పక్కనున్న మరొకడు.

'అంత లోభత్వం యెందుకయ్యా! మాశాస్త్రి అయితే లెక్కజేస్తాడా వెధవ పన్నెండు రూపాయిల టిక్కెట్ల ఖర్చు' అన్నాడు సూరిబాబు.

'శాస్త్రి చెప్పాడు ఎన్నోసార్లు మీకుకూడ ఖర్చుపెట్టినట్లు అంత స్నేహమర్యాదలు తెలియకపోవడం......' అని దెప్పిపొడిచాడు మరొకడు అందులో.

'ఇంతోటి నీ డబ్బు ఎవరికి కావాలోయి! యింటికి వెళ్ళాక తిరిగి యిచ్చేస్తాంలే. ముందు టిక్కెట్లు కొను' అన్నాడు సూరిబాబు.

'తిరిగి యిచ్చేమాటయితే...' అన్నాడు రామారావు గొంతుక సర్దుకుంటూ.

'నీ డబ్బు యివ్వక తినేయం మేము' అన్నాడు సూరిబాబు హేళనగా.

రంగారావు ప్రక్కన నుంచున్నాడు మౌనంవహించి, సంభాషణలో కలుగచేసుకుంటే ఆఖర్చు తన నెత్తిన పడేలావుంది.

రామారావు చివరకు తప్పనిసరిగా టిక్కట్లు కొన్నాడు. సినిమా అయిపోయింది. అందులోని హాస్యంగురించి మాట్లాడు కుంటూ నవ్వుకుంటూ ఎవరిళ్ళకు వారు నడిచారు. టిక్కెట్లు ఖర్చుగురించి ఎవరూ ప్రస్తావన తేల్చలేదు. రామారావు కదు పుదా మనుకున్నాడు. అప్పుడే కదిపితే, బాగా బాధపడినట్లు అందరికీ తెలిసి ఇంకా ఏడిపించగలరని, ఊరుకున్నాడు. మర్నాడు డబ్బుగురించి సూరిబాబును అడుగుదా మనుకున్నాడు.

రాత్రి రామారావు పడుకుంటే తండ్రి అడిగాడు. 'ఏరా! రామనాథంగారు నీకు పాతిక రూపాయిలు యిచ్చారట.'

'ఔను' అన్నాడు రామారావు నసుగుతూ.

మర్నాడు తండ్రి డబ్బిమ్మంటే ఏం జేసేది! పొద్దున్నే సూరిబాబు దగ్గరికి వెళ్ళి డబ్బు అడుగుదామని నిశ్చయించాడు. తండ్రి లేవకుండా, ఇంట్లోంచి బయలుదేరి సూరిబాబు యింటికి వెళ్ళాడు.

'ఈ మాత్రం దానికి తిరిగి డబ్బు అడుగుతావనుకో లేదు. స్నేహంలో ఆమాత్రం మర్యాద తెలియకపోతే ఎందు కోయి! ఐనా ఇప్పుడు నా దగ్గర డబ్బెక్కడిది? కావాలంటే నా టిక్కెట్టుఖర్చు రెండురూపాయి లిస్తాను. తీసుకో' అన్నాడు సూరిబాబు కఠోరంగా.

పాతిక రూపాయిలు తండ్రి కివ్వవలసివస్తే, రెండు రూపాయిలు ఏమూలలకు చాలుతాయి! సూరిబాబును ఏమనాలో అర్థంకాక రంగారావుదగ్గరకు వచ్చాడు రామారావు. 'నా దగ్గర యిప్పుడు ఒక్క కానీలేదురా' అన్నాడు రంగారావు. రామారావుకు తెలుసు రంగారావు డబ్బు ఎంత కావలిస్తే అంతా పుట్టించుకురాగలడు అవసరమైతే. ఇతరులచేత డబ్బు ఖర్చుచేయించేటప్పుడు తినడానికి తనవెంట వచ్చేవాడు రంగారావు. ఈవేళ అతను ఇలా అంటాడని అనుకోలేదు రామారావు. రంగారావుమీద ఎప్పుడూలేని ఏహ్యత, కోపం కలిగింది రామారావుకు.

ఏం చెయ్యాలో తోచక, ఏదో ఆలోచిస్తూ, పరధ్యానంగా ఇంట్లో అడుగుపెట్టాడు రామారావు. వెంకటశాస్త్రిని డబ్బు అడిగితే! కాని ఎలా అడగడం? అనేకసార్లు వెంకటశాస్త్రిచేత బలవంతంగా డబ్బు ఖర్చుచేయించి ఆనందించేవాడు. పదిహేను రూపాయిలు ఆమధ్య పుచ్చుకుని తిరిగి యివ్వలేదు. ఇప్పుడు పాతికరూపాయిలు బదులిమ్మంటే యిస్తాడా! యిస్తాడనే నమ్మకం లేకపోయింది రామారావుకు.

ఇంట్లో అడుగుపెడుతూండగా, తండ్రి అడిగాడు 'ఆ పాతిక రూపాయిలు ఇలా తెమ్మని'. ఆలోచనలోంచి ఉలిక్కిపడి సమాధానంకోసం తడుముకున్నాడు రామారావు.

'పర్సులో డబ్బు పెట్టాను పొద్దున్న అట్లా బయటకు వెళ్ళివస్తూంటే పర్సు కనిపించలేదు' అన్నాడు రామారావు డబ్బు దొంగిలించబడినట్లు మొత్తుకుంటూ.

'ఈ అబద్ధాలు ఎక్కడ నేర్చావు. నిన్న సినీమాలో ఆరు సోడాటిక్కట్లు ఠీవిగా కొన్నావుట. ఎక్కడిదిరా ఆ డబ్బు. సినీమా కనకయ్య నాకు చెప్పాడులే. నువ్వు నిన్న స్నేహితులతో సినీమాకి వెళ్ళినట్లు' అన్నాడు తండ్రి కోపంగా.

'నేను సినీమాకు వెళ్ళందే' బొంకాడు.

రామారావు తండ్రికి ఒళ్ళు మండింది. పనికిమాలిన స్నేహాలు కూడి, అనవసర ఖర్చులు చేయడమే కాకుండా, కొడుకు అబద్ధాలుకూడా నేర్చుకుంటున్నాడని. 'ఛస్ నోరు ముయ్. హోటళ్ళకు సినీమాలకు డబ్బు ఖర్చుచేసి పైగా పోయిందంటావా. డబ్బుకోసం ఇలా దొంగతనంగా కక్కుర్తి పడకపోతే యేం' అని కసిరాడు తండ్రి. రామారావు మౌనంగా నుంచున్నాడు.

'ఎందు కెందుకని ఊరుకుంటున్నాను. ఎంతడబ్బు దొరికితే అంతా తగలెట్టడం నేర్చావు. మేముపడే అవస్థలు నీకేం తెలియటం లేదు ఎన్నాళ్ళకు వస్తుంది బుద్ధి! ఆ పాతిక రూపాయిలు తెచ్చేదాకా నాగుమ్మం తొక్కకు. అవతలకు పో' అని గర్జించాడు.

రామారావు నిశ్చేష్టుడయ్యాడు. తండ్రి ఇంట్లోంచి పొమ్మంటాడనుకోలేదు ఈ పాతికరూపాయిల కోసం.

'పోవేం బయటికి ఇంకా అక్కడే నుంచున్నావు వెధవా !' అని అరిచాడు.

తండ్రి అలా తనపై గర్జించడం అదే మొదటిసారి. ఆయన గర్జనలు వింటూంటే రామారావుకు ఒళ్ళంతా చెమటల్లు పోశాయ్. కళ్ళు చీకట్లు కమ్మాయ్. గుమ్మంవైపు రెండడుగులు వేశాడు.

వెంకటశాస్త్రి రామారావు ఇంట్లోకి అడుగుపెట్టాడు. 'రామారావు! యీవేళ పొద్దున్న మా గదిలో జారిపోయింది నీ పర్సు ఇదిగో!' అని ఇచ్చాడు శాస్త్రి. రామారావుకు ఆశ్చర్యంవేసింది. విప్పిచూశాడు అందులో పాతిక రూపాయి లున్నాయి. అవితీసి తండ్రికిచ్చాడు.

తండ్రి రామారావును అనవసరంగా కేకవేసినందుకు నొచ్చుకున్నాడు. ఎవరో స్నేహితులు అతన్ని సినీమాకి తీసుకు వెళ్ళి ఉండవచ్చునని ఊహించాడు, 'ఏదో కోపంకొద్దీ కేకే శానురా' అని బుజ్జగించి ఐను రూపాయిలు రామారావు చేతిలో పెట్టాడు ఆయన.

తండ్రి ఇంటిలోపలికి వెళ్ళిపోయాక రామారావు అన్నాడు "శాస్త్రి నన్ను క్షమించవోయ్. నువ్వు నాకు సహాయం చేస్తావనుకోలేదు."

"నేను సంభాషణ అంతా విన్నాను నా గదిలోంచి. అవసరమొచ్చినప్పుడు ఆదుకోకపోతే ఎందుకూ స్నేహితుడు" అన్నాడు శాంతంగా శాస్త్రి.

"శాస్త్రి! నీ మేలు మరిచిపోలేను ... ఆ పదిహేను రూపాయిలుకూడా త్వరలోనే యిచ్చేస్తాను" అన్నాడు రామారావు పశ్చాత్తాపంతో.

"పర్వాలేదు దానికోసం నేను బాధపడనుగా."

శాస్త్రిలో ఏదో క్రొత్త అనుభూతి, నీతి స్ఫురించాయ్ రామారావుకు.

"నువ్వు చాలా డబ్బున్నవాడవని నాకు కొంతమంది చెప్పారోయ్."

"అవును మా నాన్న బాగా ఆస్తిగలవాడు. ఆయనకు నేనొక్కణ్ణే కొడుకుని. కాని ఆ డబ్బు నాకు ఒక చిల్లిగవ్వ కూడా వినియోగానికి రాదు."

"అదేం ?"

"మా నాన్న ఒక్క కానీకూడ నాకు యివ్వడు. నేనెంత సంపాదించుకుంటే, దానితోనే నా కుటుంబం పోషించుకోవాలి."

రామారావు ఊకొట్టాడు.

"మా నాన్నకి అమ్మకీ నేనంటే కోపం. పెళ్ళివిషయంలో వాళ్ళమాట వినలేదు. మా తాతయ్య, మా అత్తయ్యకు వాగ్దానమిచ్చాడు నాకు మేనరికం చేస్తానని. మా తాతయ్య చనిపోయాడు నాకు పెళ్ళియీడు వచ్చాక. మా నాన్న పై సంబంధాలు తీసుకువచ్చాడు. పెద్దపెద్ద కట్నాలిస్తానన్నారు నాకు. ఇందులో ఏదో కుదుర్చమన్నాడు మా నాన్న డబ్బు కాశించి. నేను లెక్కచెయ్యలేదు. మేనరికంవాళ్ళు బీదవాళ్ళు. చేసుకుంటే కట్నంరాదు. అందుచేత దానిసంగతి ఎత్తద్దన్నారు. మా వాళ్ళు వద్దంటున్నా, నేను మేనత్తచూతురును పెళ్ళిచేసుకున్నాను. నామీద కోపంవచ్చి మా నాన్న తన పేరవున్న ఆస్తి

యీావత్తూ మా అమ్మ పేరవ్రాసి, ఆవిడ అనంతరం నా చెల్లెళ్ళకు ఆస్తిఅంతా వ్రాయించేశాడు."

"నువ్వు బాగా డబ్బున్నవాడివని, మరీ పీడించేవాళ్ళం సుమీా" అన్నాడు రామారావు నొచ్చుకుంటూ.

"నేను ధనవంతుడిగా పుట్టినా బీదవాడితో సమానమే."

"శాస్త్రి ఎంత మంచివాడు" అని రామారావు ఒక దీర్ఘనిశ్వాసం విడిచాడు అప్పటికి యిప్పటికి శాస్త్రిని విడువ లేదు రామారావు.